

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 4. Quâ reverentiâ celebrandum sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

cruciant peccata commissa, bona omissa, temporalia quae relinquunt, aeterna ad quae properant. Gravissimam denique necessitatem patiuntur animae defunctorum in carcere Purgatorii detentae, quarum tota spes in suffragiis nostris sita est, cum ipsae pro se nec satisfacere, nec quidquam possint impetrare. Horum omnium infinita multitudo supplices manus extendit ad Sacerdotem miserabili ejulatu clamans & deprecans, ut partem aliquam divini auxilii singulis impetret, porrectis in Missa supplicibus eorum libellis, quos serio & ferventer, magnoque affectu aeterno Patri commendare debet. Turpe enim esset, in conspectu tantae majestatis distractione vel haesitatione insultam reddere legationem, & tanti ponderis negotia frigide ac perfunctorie pertractare.

§. IV.

Quae reverentia celebrandum sit.

DUplex est reverentia, interna & externa. Interna in timore & tremore, in humilitate & compunctione cordis consistit. Ad externam pertinent totius hominis compositio & gravitas, omniumque caeremoniarum ac praescriptorum rituum observantia. Quanta verò cura adhibenda sit, ut hoc augustissimum Sacrificium omni veneratione ac reverentia celebretur, facile intelliget Sacerdos, si ex una parte consideraverit, nullum opus sanctius ac divinius à Christi cultoribus tractari posse, quam hoc ipsum tremendum mysterium: ex altera verò perpendat, maledictum vocari in sacris Litteris, qui facit opus Dei negligenter. Quod si Regem alloquutus magno metu stat coram illo, nec audet oculos ab eo divertere: quanto majori trepidatione, humilitate, ac sollicitudine, in conspectu divinae majestatis astare oportet, tota mente in ipsum Deum intentà, qui non solum externum aspectum, sed intima etiam animi penetralia ioruetur? Quid turpius & poena dignius, quam quod peccator Sacro Altari irreverenter assistat, ubi Sancti metuum, pavent Angeli, tremunt Potestates, & supremi Spiritus faciem suam velant praevocundia & confusione? accedit nox ad lucem, infirmus ad Omnipotentem, servus ad Dominum, creatura ad Creatorem, & non formidat, non contremiscit? Proderit etiam ad excitandum reverentiae affectum consideratio gaudii, quod S. Trinitas & omnes Caelites ex devota & reverenti Missae celebratione percipiunt: tum quia id Sa-

crificium testamenti loco à Christo relicum est, in pignus amoris, quo suos in finem dilexit: tum quia est mortis illius commemoratio, quae intercedente peccata nostra deleta sunt, homines redempti, Sancti salvati, & nos, qui vivimus, innumeris beneficiis cumulamur. Cavendum ergò, ne quid sacrificans admittat, quod istam minuat laetitiam Dei & Sanctorum, quae ex hujus Sacrificii suavissimo odore promanat. Ad eandem denique reverentiam comparandam debet Sacerdos solerter praemeditari, quam sapienter & exactè S. Ecclesia divinitus edocta totius Sacrificii ordinem, modum, & apparatus praescripserit & instituerit. Nam primò culpas veniam precando confitetur: tum Deum laudat & adorat, eique de acceptis beneficiis gratias agit: opem divinam sibi & aliis implorat, nec ulium officii genus praetermittit, quod possint mortales sanctè cum Deo exercere. Jungit autem cum his externam conformationem, habitumque corporis maxime decentem & religiosum, vel stat vel flectit genua, aperto semper capite, manibus modò junctis, modò protensis, & in caelum sublatis, quae omnia apertissima sunt ad reverentiam in ipso celebrante & in assistantibus conciliandum. Nec quocumque modo, sed praestantissimo Deum alloquitur: secretò enim loquitur & veluti ad aures, sicut amicus cum amico. Loquitur non suo sed totius Ecclesiae nomine, & à Deo auditur, tanquam gerens personam publicam, nullà habità sui ratione, sive bonus, sive malus sit. Loquitur in publica celebritate coram universa Caeli curia, & hominibus qui adsunt: atque idè in solemni confessione, quae Missae praemittitur, & sanctos & populum appellat; & in Praefatione Deum precatur, ut voces suas cum Angelorum vocibus admitti jubeat. Loquitur cum Christo Domino, qui in Sacramento praesens est, ejusque preces simul cum ipso aeterno Patri praesentat. Verba tandem, quae loquitur, non ipse suo ingenio composuit, sed vel à Christo tradita sunt, vel in sacris Litteris à Spiritu Sancto dictata, vel Sanctorum Patrum & Conciliorum auctoritate approbata: quare nihil proferre potest, quod non sit Deo gratissimum, & summè acceptum. Totis itaque viribus conari debet, ut tam sanctum ministerium quam maximà fieri potest reverentia & sanctitate exequatur: & depositis terrae sordibus, Angelicà puritate elucescat.